

Edicions del País Valencià, S. A.
Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13a.
València-1.
Tel. (99) 352 48 68.

Provença, 324, 2n.
Barcelona 37.

Impremia 1, prel.
Ciutat de Mallorca.

President del Consell
i l'Administració:
Rafael Mansanet.
Conseller Delegat:
Elsau Climent.

Director:
Francesc Pérez i Moragon.
Redacció:
Adolf Beltrén, Ferran Torrent, Vicent Portal.

Documentació:
Enric Bellver.
Correcció lingüística:
Vicent Sanchis.
Delegacions:
Xavier Andrés i Nadal Escrig (*Castelló de la Plana*),
Marcó Ibarz (*Barcelona*),
Miquel Martínez (*Alicant*),
Josep Rosselló (*Ciutat de Mallorca*).

Fotògrafs: Francesc i Ciscar, Vicent Gamir, Pau
Borcedó.

Disseny i maquetació:
Rosa Albero.

Logoip: Josep Hartolà.

Fotografies de coberta: Francesc i Ciscar

Publicitat: Albert Poiró i Orús.

Impressió i fotocomposició: Foco-Berthe.
Cambrils, 8, València. Tel. 385 61 00.

Col·laboradors: Joan Fuster, Vicent Ventura, Julià
García Cerdau, Manuel Vicent, Ramon Barnils, A.
Solé, Joan F. Mira, Amadeu Fabregat, M. Vázquez
Mantelbán, Oriol Domingo, Ernest Udina, Josep V.
Marqués, Quim Morató, Ignasi Biera, Josep Ibarra,
Josep Piera, Ramon, Ricard Blasco, Enric A.
Urbregat, Francesc de P. Burguera, Jaume Fuster,
Jaume Lorés, Antoni Serra, Josep M. Gomperi,
Llorenç Capellà, Gabriel Jener Manila, Isabel C. Si-
mó, Manuel de Penrolo, F. Yvars, Vicent Alexan-
dre, Isà Trèfec, Bernat Capó, J. J. Rovira, Alfons
Llorenç, Josep Alexandre, Santiago Fay, Manuel
Coste, Maria Àngels Ull, Jordi Sogas, V. Soler, M.
A. Capmany, Manuel Pérez Montiel, Emèrit Bono,
Equip d'Estudis Urbanístics, J. L. Barberia, Josep
Lacrau, Josep Pitarx, Manuel Bernades, F. Gar-
cía Herranz, J. V. Allaga, Guillem Rausa, A. García
Hernández, Joan Ramó, Joan B. Culla, Josep M.
Espinós, Josep Félix Escudero, Francesc Signes,
Elena Marino, Salvador Vercher, Vicent Marqués,
Vicent Martí.

Direcció, redacció, administració, publicitat i
subscripcions: Avda. Baró de Càrcer, 40, 13a.
València-1. Tel. 352 48 68.
Dipòsit legal: V 853-1984.

EL TEMPS és un setmanari independent que res-
pecta la llibertat d'expressió dels col·laboradors.
L'opinió de la revista queda sempre reflectida en
els articles editorials.

Des del Temps

Que la televisió d'ací no 'siga com la d'allí

No sé per què, però no he vist que es produís cap celebració commemorativa d'un fet transcendent per a una bona part dels habitants del País Valencià. Potser que, enlluernats amb «la riquesa que atesora» de l'himne de l'Exposició Regional del 1909, tots els obligats a recordar certs esdeveniments s'han torbat. Podria ser, també, que se n'hagen avergonyit. No ho crec.

El fet és que enguany en fa vint-i-cinc que la gloriosa Televisió Espanyola començà a difondre les seues ones damunt del pacífic poble valencià. Tenia, com a lloc de percussió, una muntanyeta de posat esquerp que anomenem amb un topònim bellíssim, el Garbí.

El Garbí fou el focus inicial. Des d'allà, uns quants privilegiats rebien, en unes caixes de molta consideració, els quatre o cinc disbarsats que discorrien, a Madrid, alguns enginys il·lustres, sota la tutela d'un ministre de Propaganda que no era encara Fraga Iribarne. Veien el casament de Fabiola i coses per l'estil, però era el principi. Darrere de l'avantguarda televisiva vingueren tots: monsenyor Guerra Campos, Emilio Romero, Roberto Reyes, Uribarri, Alfonso Paso, un comentarista taurí que era l'apuntador de Franco i, així, fins al senyor Calviño actual i fins ara mateix, que podem tornar a veure *Sor Citroën*, *Harka*, *Las chicas de la Cruz Roja* i més. Vint-i-cinc anys passen com l'aire. Si hi hagués un vídeo capaç de contenir totes les emissions de la Televisió Espanyola durant aquest quart de segle, el pobre artefacte rebentaria de la impressió.

En fi, si no un vídeo, almenys podrien fer una enciclopèdia per fascicles, contant la història de l'enorme carcassa semicorrupta que és RTVE. No cal dir que amb molts volums en apèndix, per a contenir tots els detalls econòmics d'aquesta història, indubtablement els més interessants i instructius.

Coincidint amb aquesta joiosa commemoració dels primers 25 anys de RTVE al País Valencià, s'aprova el projecte de la Televisió Valenciana. Aquest atzar crec que ens dóna oportunitat de fer una consideració brevíssima i ben justificada. La Televisió Valenciana ha de ser tot el contrari del que és i del que ha estat la RTVE.

Els futurs responsables de la RTVV haurien d'inscriure damunt la porta del seu edifici central una frase ben simple: «açò no és allò». I complir-la com un programa obligatori.

La instrumentalització partidista, la despesa incontrolada i sovint sospitosa, el baix nivell cultural, el colonialisme descarat, el menyspreu sistemàtic per l'espectador, són defectes a erradicar des del principi, des d'abans mateix que la primera imatge aparega a les pantalles.

Tot això, és clar, si a Madrid estan d'acord amb el projecte i, consegüentment, l'aproven. Cal esperar que sí, que l'Estat de les Autonomies mostrarà les seues virtuts i que, si alguna li'n falta, la solidaritat del govern de Madrid amb els seus correligionaris de València actuarà com a estímul suficient per a suplir-la.

Tot això són coses evidents, claríssimes, però que convé tenir en compte. Recordem-ho: tots els responsables de la RTVV, en el cas que Madrid ens la done, hauran de tenir ben present la lliçó —negativa, llarguíssima— de la RTVE. No és tan difícil.

Francesc Pérez i Moragon